:

נה: בכורות לב. מכות יג:. ו) כרי

ב:. 1) ושמו. ק) ומנהדריו יח.ו. ע) ב"ש

[ועיין תוי"ט], י) [שמות כ], כ) [במדבר ה], () [במדבר ה], מ) [ויקרא ה],

ק), ל [במדבר ק), מ) [ויקרל ה], ל) [עס כר ק), מ) [ויקרל ה], ל) [עס כרן, ע) צ"ל לל הם הי, פ) [ויקרל ה], ל) רש"ל מ"ו, מ) [ויקרל ה], ל) בש"ל מ"ו, מ) [ויקרל ה], ל) בש"ל: העלם, ע) צ"ל

מוסף רש"י

אין חייבין. כ"ד כהורלתם, על עשה ועל לא תעשה שבמקדש. ולומר על הורלת טומלת מקדש וקדשיו, בין שהול של עשה, כגון שנותל הנודכה דהונו ווידה דיורלתי

וקדמיר צין שהוא של עשה, כנון שבוא בשנות לפודה דהינו עשה דושלות, שבוע דושלות, בשנות לבודה הדינו עשה דושלות בין שהוא של של השתחה כנון נמוא מהל אל המקדש לא מעלים אותר הלא מהלים לא מעלים ביאין אשם הליד. הימירים שבא לידם ספק כרת והלידים להליץ הוא מעלים לא מעלים ביאין אשם הליד הימירים שבא לידם מעלים מילם לא מעלים לא מעלים בינתו אותר מעלים בינתו להי מעלים ביותר בשה, בשונתו ודא מעלים לא מעלים ביותר בשה, בשונתו ודא מעלים לא מעלים ביותר בשה, בשה מעולם משה שבותר להי מעלים שהוא מוחה ללאת, בנון שהיה משמש עם הבוחרה ולתרים ולתרים ולתרים והמניים הביותר שבה, והבראה לה בנועל המניים הלדי מעולם הביותר בהיים ביותר בהיים הביותר בהיים ביותר בהיים

נטמלמי (שם). ומביאים אשם תלוי. סימידים, דלוין לשם בלבור, דנפש כמיב בים (שם). זו היא שיבה זו

כמיכ כים (שם). היא ביאה. לדון גזרה שוה זה מזה (יומא ב: מכות יג:) כלומר ילפינן גזרה

(יומא ב: מכות יג:) כלומר ילפינן גזרה שוה משיבה לבילה כמו דהוו תרוייהו

שיבה או תרוייהו ביאה (נדה מב:) דאע"ג דלא דמו קראי להדדי, כיון דתרוייהו בביאת כהן משתעי דיינינן

תוספות הרא"ש

אין חייבין על עשה ועל ל"ת שמקדש, (שיי) [פיי] אין חייבין פר הע"ד על עשה ול"ת שמקדש, אע"פ שיש בודונו כרת דכתיב את (מקדש) (משכן) ה' טמא ונכתה וגר. ובגמ" מפרש טעמא מקרא דאין ב"ד

מכים שלכה מקרא האך בי. חייבין אלא [על] דבר שהיחיד מביא חטאת קבוע. וה״ה דה״מ למתני ל״ת שבקדשים דהאוכל

קדש בטומאת הגוף קרבנו עולה ויורד אלא משום דבעי למתני על

עשה ול"ת שבמקדש דומיא דנדה

נהו גז"ם (יבמות ערובין נא. בארוכה)**.**

בג א מייי פייצ מהלי שגנות הלכה א קמג עשין ריו: בד ב מייי שם פייח הלכה א: ג נמיי שם פייד הליצן: בה ד מיי שם פייצ הלכה א: בו ה מיי שם פייד הליא:

בז ו עיי׳ בהשגות בפייי שם הל' ז ובכ"מ שם ובתר"ט: י מיי' פ"ב מהל' סנהדרין הל' ה ופ"ג מהל' מלכים הל' ז:

תורה אור השלם

אַת כָּל אֲשֶׁר צְוָה יְיְ אֲלֵיכְם בְּיַד מֹשֶׁה מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר צְוָה יְיְ וָהְלְאָה לְדֹרֹתַיכָם:

ביד משה מן היום אשר אַרָּה יַּרְּ מְשְׁרְּ מְבִּי משה מן היום אשר אַרָּה יַּרְ מִיְּרְ מִיְּ אַרְ הִיִּ אַרְ מִיְּ אַרְ בְּעִיוְ מְשְׁרְ בְּעִיוְ מְשְׁרְ בְּעִיוְ מְשְׁרְ בְּעִיוְ מְשְׁרְ בְּעִיוְ מְשְׁרְ בְּעִיוְ מְשְׁרְ בְּעִיוְ בְּעִי בְּאָרְ בִּי אַשְּׁי בְּעִייְ בְּאָרְ בִּי אַשְׁר שְׁמְרִ מְּאָרְ בִּי אַשְׁר מְּמִרְ מַיְּ בְּאָרְ בִּי אָשׁם לְּאָרְם מִאְלִיהְ בִּי אַרְ בְּעָרְ בְּיִרְ בְּיִרְ בְּיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְּיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְּיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְּיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְּיִרְ בְּיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְּיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְּיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְיבְר בְּעִר מִיְּבְּיִרְ בְּעִר מִיְּבְּיִרְ בְּעִר מִיְּבְיִרְ בְּעִרְ מִיְּבְיִר בְּעִר מִיְּבִייְ מְשָׁבְּי בְּבְיר בְּעִר מִיְ מִיְרְ בְּבְר בְּבְיר בְּעִר מְשְׁר הְצִבְּע בְּבְיִרְ בְּבְיר בְּעַבְי בְּבְיר בְּבְיר בְּעִר מִיְ מִבְּיִר בְּבְיר בְבְיר בְּבְיר בְבְיר בְּבְיר בְבְיר בְבְיר בְבְיר בְבְיר בְּבְיר בְבְיר בְבְיר בְבְייך בְּבְיר בְבְייר בְּבְיר בְבְייר בְּבְיר בְּבְיר בְּבְייר בְּבְיר בְּיִיר בְּבְייר בְּייִי בְּבְייי בְּייִי בְּבְייִי בְּיִי בְּבְייִי בְּיִי בְּבְייִי בְּייִי בְּיִיי בְּיִי בְּיִיי בְּיִי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּייִי בְּיִיי בְּייִי בְּיִיי בְּייִי בְּייִי בְּייִי בְּייִי בְּייִי בְּייִי בְּיִיי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְייי בְייי בְייי בְּייי בְייי בְּייי בְייי בְּיייי בְייי בְייי בְייי בְייי בְייי בְייי בְייי בְייי בְייי בְּייי בְייי בְּייי בְייי בְּייי בְּייי בְּייי בְּייי בְייי בְּייי בְייי בְּייי בְּייי בְייי בְּייי בְּייי בְּייי בְייי בְּייי בְּייי בְי

שרץ טמא ונעלם ממנו והוא

רבינו חננאל רבינו חננאל

הדר ביה מיניה כמויד דמי
לעצמו פזיקא שהוריות משיח
לעצמו כהוריית ביד לצבור
מנא הני מילי דתיר בספרא אם
הנקן המשיח יחטא לאשמה
בצבור או משיח כצבור מה
דבר עם שנגת המעשה. פי
בצר אין מביא אלא על העלם
מכעשה הקקהל. אף משיח אינו
שנגת המעשה. הלא דין הוא,
מביא אלא על העלם דבר עם
פני מן הדין הוא שלא יתחייב
שנגת המעשה. הלא דין הוא,
משיח אלא בתעלם דבר עם
בנתב לאשמת העם (שייך לדף
שנגת ומצעה הצע של שלייך לדף
נוכתב לאשמת הצע מלל יחידין מה
זעיה צוצר אנו מביא אלא על העל העו בבר עם שגגת המעשה אף יחיד רבר עם שגגת המעשה אף יחיד כן: [או] כלך לדרך זו נשיא מוצא מכלל יחיד. [ס"א צבור] פי שקרבנו שעיר ומשיח מוצא מכלל יחיד [ס"א צבור] פי" שקרבנו שעיר. מה נשיא מביא בשגגת מעשה אף משיח כן. נראה למי דומה צבור בפר ואין מביאין אשם תלוי. פירוש אם הורו ב"ד ועשו הקהל ונסתפק להן אם הורו אם לאו. והוא שעיה בעבודה כוכבים ומשיח אשם ודאי. פי׳ נשיא ומשיח מייתו שעירה בעבודת כוכבים דכתיב בפרשה שלח לך ואם נפש אחת תחטא בשגגה. ותניא עלה בספרי עבודת כוכבים היתה בכלל כל המצות שהיחיד מביא עליהן כשבה או שעירה נשיא מביא שעיר משיח וב״ר

למן היום וגו'. הכי משמע את כל אשר צוה ה' אליכם ביד משה דזו עבודת כוכבים ומנין שזו עבודת כוכבים מדכתיב בהדי' למן היום אשר נוה ה' והלאה שאר מנות והלאה כלומר מכאן ואילך לדורומיכם איזו היא מלוה שנאמרה בתחילה הוי אומר זו עבודת כוכבים דכתיב בתחילת עשרת הדברות ⁰ אנכי ולא יהיה לך דהיינו

עבודת כוכבים: י׳ מלות נלטוו במרה. דהיינו קודם מתן תורה אלמא עבודת כוכבים לא נאמרה תחלה: מחוורתא לדשנינן מעיקרא. כדברי ר' יהושע בן לוי או כדברי רבי: בזרגני' אין ב"ד חייבין קרבן על עשה ועל לא מעשה שבמקדש. דהיינו טומאת מקדש וקדשין עשה שבמקדש וישלחו מן המחנה כל לרוע כי לא תעשה ולא יטמאו את מחניהם לי שאע"פ שהוא דבר שודונו כרת ושגגתו חטאת הואיל ואין שגגתו חטאת קבועה אלא קרבן חטאת עולה ויורד הלכך פטור לגמרי בדמפרש בגמרא. והאי דקסי שאור אין חייבין על עשה ועל לא מעשה שבמקדש לא קא מיירי בכהן משיח כלל משום דהוי פלוגמא דר"ש ור"ע משום דהוי פלוגמא דר"ש ור"ע מ לא פטר ליה מפר על טומאת מקדש וקדשיו ור"ש פטר ליה לגמרי כדמפרש בגמרא בסוף פירקין [ט:]: ואין מביאין. יחידין: אשם חלוי על עשה ועל לא חעשה שבמקדש. דאין אשם תלוי בא אלא על ספק חטאת קבועה כדמפרש בגמ' אבל בב"ד לא אינטריך למיתנא אין מביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש שהרי אין ב"ד מביאין אשם תלוי אפי׳ במקום ספק חטאת קבועה כדאמרי/ בריש פירקין [1.] משיח בפר ואין מביא אשם תלוי דכתיב באשם תלוי ^מי וכפר עליו הכהן על שגגתו אשר שגג מי שחטאתו ושגגתו שוה ילא משיח ומנלן דאין חטאתו ושגגתו שוה דכתיב לאשמת העם ⁽⁾ הרי משיח כלבור דלבור לריכין העלם דבר עם שגגת מעשה לפיכך אינו באשם תלוי הלכך כי אינטריך אין מביא אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש כגון ביחיד דעלמא: אבל חייבין. ב"ד על עשה ועל לא חעשה שבנדה דהוי זדונו כרת ושגגתו חטאת קבועה ומביאין יחידים אשם חלוי על עשה ועל לא מעשה שבנדה משום דהוי ספק חטאת קבועה: אל מבא על הנדה. שפין משתו קפושהי המה של משה בנדת דכמיב (ויקרם ימ) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב: פרוש מן הנדב. כלומר בסמוך לוסתה כדי שלא תהא רואה בשעת תשמיש דכתיב [©] והזרתם רואה בשעת תשמיש דכתיב [©] והזרתם את בני ישראל כדמפרש בגמרא במסכת שבועות בפרק ידיעות הטומאה (דף יח:): בבז' מנא הני מילי. דלבור לא מחייבי שום קרבן בעולם אלא במקום חטאת קבועה: ויחיד אשם חלוי נמי. אין חייבין אלא על ספק חטאת קבועה: אמר רב ילחק בר אבדימי נאמר. כאן ואשם בחטאת קבועה דיחיד דכתיב בפ׳ ויקרא [ד] ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשותה אחת ממלות הי אשר לא תעשינה ואשם וכחיב והביא את קרבנו דמביא כשבה או שעירה

מת קפנל הצפים על שניים במוכא רובה אירוד א הדינו בעולה ויורד: ונאמר ואשמו במולה ויורד: ונאמר ואשמו בצבור מה ואשם. האמור בפרשת ויקרא במטאת יחיד הוי מטאת קבועה אף ואשמו האמור בלצור אין מביאין שום קרבן אלא במקום מטאת קבועה דאילו עשאו יחיד שי הוי בעולה ויורד ונאמר ואשם (בא) באשם מלוי דכתיב באשם מלוי ⁹ ואם נפש כי ממטא ועשמה אחת מכל מנות ה' אשר לא באשם מלוי ה' אשר לא משמים, זכא ידע המשט מה בלה משמה בקבושה כמות: אף. ואשם האמור בצבור מטאמו בקבושה דגמרי מואשם דמטאת ימיד: אף. ואשם האמור באשם מלוי אינו בא אלא על ספק מטאת קבועה לאפוקי עשה ולא מעשה שבמקדש דאין אשם תלוי בא עליו משום דהוי מטאמ עולה ויורד ולא הוי מטאת קבועה ⁵) (ועוד דאין אשם מלוי בא עליו).

תעשינה ולא ידע ואשם מה לבור חטאת בקבועה כלומר מה ואשמו

שמוע תשמע לקול ה' אלהיך) אלא מחוורתא כדשנינן מעיקרא: ב'תני' יאאין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש יואין מביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש אכם דגר על עשה ועל לא תעשה שבגרה אבל יחייבין על עשה ועל לא תעשה שבגרה ומביאים אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבנדה איזו היא מצות עשה שבנדה פרוש מן הנדה ומצות לא תעשה אל תבא על הנדה: גבו' מנא הני מילי דצבור לא מחייבי קרבן בעלמא ויחיד אשם תלוי גמי לא אמר רב יצחק בר אבדימי נאמר ואשם בחמאת ובאשם תלוי ונאמר ואשמו בצבור מה ואשם ביחיד בחמאת קבועה אף ואשמו בצבור יבחמאת קבועה ומה צבור בחמאת קבועה אף אשם תלוי נמי אין בא אלא על" חמאת קבועה אמרי אי הכי קרבן עולה ויורד גמי הא כתיב יוהיה כי יאשם לאחת מאלה דנין ס (אשם מן אשמו) ואין דנין אשם מן יאשם ומאי נ"מ והא תני דבי רבי ישמעאל יושב הכהן ובא הכהן יוו היא שיבה זו היא ביאה ועוד נילף מן ואשם מטומאת מקדש וקדשיו דכתיב יוהוא ממא ואשם אמר רב פפא דנין ואשם ומצות ה' מן ואשם ומצות ה' א"ל רב שימי בר אשי לרב פפא ונילף ואשם ונשיאת עון מן ואשם ונשיא' עון אלא אמר ר"נ בר יצחק דנין ואשם ומצות ה' אשר לא תעשינה מואשם ומצות ה' אשר לא תעשינה ואל יוכיח שמיעת קול ובימוי שפתים ומומאת מקדש וקדשיו שלא נאמר בהם ואשם ומצות ה' אשר לא תעשינה: בותנר' יאין חייבין על שמיעת קול ועל בימוי שפתים ועל מומאת מקדש וקדשיו יוהנשיא כיוצא בהם דברי רבי יוםי הגלילי ר"ע אומר הנשיא חייב בכולן חוץ משמיעת הקול © שהמלך ילא דן ולא דנין אותו ©[לא מעיד ולא מעידין אותו]: גמ' אמר עולא מ"ט דר, יוםי הגלילי אמר קרא והיה כי מ"ט דר, יוםי הגלילי אמר יאשם לאחת מאלה כל שמתחייב באחת מתחייב בכולן ושאין מתחייב באחת אין מתחיי׳ בכולן ואימָא מַתחיי׳ באחת מהן ואעַ״פַּ

ילמן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם

אומר זו עבודת כוכבים והא אמר מר 6 עשר מצות נצטוו ישראל במרה ס(דכתי' יוהיה אם

היא מצוה שהיא נאמרה בתחלה הוי

ואמרינן משום דבעי" לבור בחטאת קבועה וטומאת מקדש וקדשיו הוי בעולה ויורד וה"ה על שמיעת קול ועל בטוי שפתים דלא הוי חטאת קבועה דב"ד פטור והאי דקתני הכא אין ב"ד חייבין על שמיעת קול כו' משום דבעי אפלוגי ר' יוסי הגלילי קול כד מסום זכני מפסוב. לייש הגל ור"ע אין ב"ד חייבין על שמיעת קול ועל בטוי שפתים וטומאת מקדש וקדשיו וה"ה למשיח: והנשיא כיוצא בהן. דאינו בקרבן עולה ויורד דברי ר' יוסי הגלילי. טעמא דר׳ יוסי הגלילי מפרש בגמרא: ר"ע אומר הנשיא חייב בכולן. בקרבן עולה ויורד חוך משמיעת קול שאין שמיעת קול חל עליו שהמלך לא דן ולא דנין אוחו לא מעיד ולא מעידין אותו כדתנן במסכת סנהדרין בפרק כ"ג (דף יח.). ור"ע במשיח לא פי" בפרק כ' ג' (דף מה). דר ש בנושינו כו פי במחניתין ופירש בברייחא כדאמרינן [לקמן ט.] בברייתא חניא ר"ע אומר משיח פטור שאין מתחיי' בכולן אלא מעמא דר' יוסי הגלילי מכולן מקרבן עולה ויורד ומביא על כולן מהכא דתניא היה רבי ירמיה אומר נאמר

ותרמי מפקינן מדר' ילחק בר אבדימי חדא דלבור בחטאת קבועה דאין ב"ד חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש ואידך דאין אשם חלוי בא עליו אלא על ספק חטאת קבועה דאשם חלוי אפי, דיחיד אינו בא על

עשה ועל לא תעשה שבמקדש שהרי אינו ספק חטאת קבועה: אי הכי

קרבן עולה ויורד נמי הא כתיב כי יאשם.

לכתיב נפש כי תחטא בשגגה ושמעה

הול אלה דהיינו שמיעת ההול דוכתיב או

נפש אשר תגע וגו׳ דהיינו טומאת מקדש

וקדשיו וכתיב] או נפש כי תשבע לבטא בשפתים וגו' דהיינו בטוי שפתים דכולהו

בקרבן עולה ויורד וכתיב והיה כי יאשם

לאחת מאלה מה כי יאשם בעולה ויורד

אף ואשם דכתיב באשם תלוי תהוי

ואפי על ספק חטאת שאינה קבועה: זו היא שיבה זו היא ביאה. דהא

דכתיב ושב הכהן לא תימא ושב הכהן מבית המנוגע לביתו אלא הכי הוא ושב

הכהן מביתו לבית המנוגע דהאי שיבה

זו היא ביאה לבית המנוגע: נילף ואשם

נפש אשר תגע וגו׳ והוא טמא ואשם

דהיינו טומאת מקדש וקדשיו דהוא בקרבן עולה ויורד דחטאת שאינה קבועה הוא:

דנין ואשם ותלות ה'. דכתיב באשם תלוי מואשמו ומלות ה' לאפוקי טומאת

מקדש וקדשיו דלה כתב וחשם ומלות

ה': נילף וחשם ונשיחם עון. דכתיב בחשם תלוי ולח ידע וחשם ונשח עונו

וכתיב בעולה ויורד אם לא יגיד ונשא עונו והוא ידע ואשם לאחת מאלה: באשם

מלוי כתיב ואשם ומלות ה' אשר לא תעשינה ובפר ובהעלם ") דבר של לבור

נושם ישי אלפל וצישנים אי לצו של נצור כתי אחת מכל מלות ה' אשר לא תעשינה ואשם ש' הלכך אמרי' מה לצור חטא' בקצוע'

אף אשם תלוי אינו בא אלא על ספק חטאת קבועה: בותבי' אין ב"ד הייבין

על שמיעת קול ועל ביטוי שפתים ועל

טומאת מקדש וקדשיו. דכל הני הויין בקרבן עולה ויורד כדאמרינן לעיל דלבור

בקו כן שונים וייניה בהמנות יק לפייני זכבין אין מביאין חטאת אלא בקבוע". ובדין הוא דלא איבעי למיתנא דהא תנא לעיל אין

חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש חייבין של עשה ועל הא

מטומחת מקדש וקדשיו. דכתיב בו

קום עולה ויורד דלהוי אשם תלוי בא

בר בלאמרי בסוף פירקין [ע] ז ריע לא פטר בר כלאמרי בסוף פירקין [ע] ז ריע לא פטר ליה מפר: גבו' והיה כי יאשם לאחת מאלה. דאשמיעת קול ובטוי שפחים וטומאת מקדש וקדשיו קאי וקסבר ר' יוסי הגלילי כי יאשם לאחת הכי משמע כל שיש באחת כלומר כל שמצווה בכל אחת ואחל מתחייב קרבן בכולן ושאין כל שיש באחת כלומר כל שמצווה בכל אחת ואחל הא מתחייב באחת אין מתחייב בכולן ונשיא הואיל ואינו מתחייב באחת מהן דהיינו בשמיעת קול אין מתחייב בכולן דפטור מכולן: ואימא. כי יאשם לאחח הכי משמע כי אפשר שיהא מחחייב אפי? באחח מהן אע״פ שאין מחחייב בכולן הוי חייב ונשיא נמי אע״פ שאינו חייב בשמיעת קול יהא חייב בבטוי שפתים וטומאת מקדש וקדשיו: אלא טעמא דר' יוםי הגלילי מהכא וכו': נאמר. בשמיעת קול ובטוי שפתים וטומאת מקדש וקדשיו:

יורוד אלא משב דבעי למוני על דיור האל משב במקדש ודכיא דנדה עשה. לית שבמקדש ודכיא דנדה שבה. אבל בטומאת מקדש שהצריכה הגון שנטמא במקדש החורה לצאת דכתיב שהצריכה החורה לצאת דכתיב האבל הוב במוכים הוב לבארכה חייב דתרי של מא מונים במוכים וחד לטומאה מקדש היו של מא מונים בשברעת בשבות ודך טוז) חד לטומאה שאירעה בפנים וחד לטומאה שאירעה בפנים וחד לטומאה שאירעה עשה כגון היי משמש עם טהורה מבחים לא ישר משמע באבר זה שיציאות הגאה כביאת היים ביר אלא מיפרע שימות באבר זה שיציאות הגאה כביאת המב לא מים בשברעת הוב לאבר ושברעה וחיים ברת אלא מיפרע שימות באבר זה שיציאות הגאה כביאת התב לשברעת זה) דכתיב וחדי הבר אלא מים עם נותה עלי בשעו נדתה תהיה הם (שברעת זה) דכתיב וחדי הבר אל אש הבנדת המים מטמאה לא תקוב לא מתקוב לא מחבר שמות מותה עליה דכתיב האל אל שה בנדת שליה דכתיב המהים מטמאהה לא מתקוב לא מתחום לא מתקוב לא מתחום לא מתקוב לא מתחום לא מתח טומאתה לא תקרב לא תפרוש כדכתים קרב אליך אל תגש בי. והכי תנינן בפ"ב (דשבועות דף יד:) נטמא בעזרה כו" זו היא מ"ע שבמקדש שאין חייבין עלי׳ ואיז היא מ״ע שבנדה שחייבין עלי הי׳ משמש עם הטהורה ואמרה לו

הי משמש עם הטחורה ואמהה לו נטמאתי ופירש מיד חייב שיציאתו הנאה לו כביאתו. וקאמר עלה בגמ׳ היכא קאי דקתני זו היא. התם קאי אין חייבין על עשה ועל לית שבמקדש ון קאמר זו היא.